

Velika uskršnja zabuna

Bio je dan prije Uskrsa. U veliku košaru Uskršnji Zec pažljivo je pakirao jaja koja je trebalo podijeliti dobroj djeci. Zadovoljno je zaključio kako su sva jaja na broju, zatvorio košaru, stavio je na leđa i krenuo na put. Veselo je kročio šumskim puteljkom diveći se usput nježnim visibabama, ljubičicama i ostalim vjesnicima proljeća. Livade i šume oko njega zelenjele su se, a odasvud je dopirao vedar pjev razigranih ptičica. Na najpoznatijem šumskom raskrižju, kod velike tužne vrbe, Uskršnji Zec susretne svoju prijateljicu Rodu. Roda je imala istu košaru kao Zec, samo što u njoj nije nosila uskršnje pisanice, već jaja iz kojih su se trebali izleći pilići, guske, krokodili, kornjače i nojevi.

-Putujem već dva dana - požalila se Roda Zecu. – Jako sam umorna i dobro bi mi došao predah.

-Ja sam krenuo malo ranije pa imam viška vremena - reče Zec. – Hajdemo u svratište Kod tri jazavca. Možemo tamo popiti sok i malo popričati.

-Dobra ideja! – prihvati Roda. – Odmor i okrjepa dobro će mi doći.

I tako oni pođoše Kod tri jazavca. Tamo su se pogostili finim voćnim sokom i svježim bobicama ogrozda, malo popričali, a tada Zec reče:

-Čeka me još puno posla, moram poći.

-I ja moram krenuti, roditelji nestrpljivo očekaju svoje mladunce - kaza Roda.

Njih dvoje uprte košare na leđa, pozdrave se, pa Zec pođe u jednom, a Roda u drugom pravcu.

Kad je Zec stigao do velikoga grada, već je pala noć i sva djeca čvrsto su spavala u svojim krevetima. Uz pomoć svoje posebne uskršnje čarolije, Zeko je bez problema otvarao zaključana vrata mnogih kuća i stanova i kraj uzglavlja svakog uspavanog mališana ostavio po jednu uskršnju pisanicu. Do zore, baš

prije nego što su se počeli buditi prvi ranoranioci, završio je s poslom te zadovoljno krenuo svojoj kući.

Kako li se samo iznenadila malena Iva kad je kraj svog uzglavlja ugledala maleno žućkasto jaje. Izgledalo je sasvim obično, nimalo nalik na uobičajene uskršnje pisanice. Baš kad ga je htjela pokazati ostalim ukućanima, ljuska na jajetu počela je pucati i iz neobične pisanice izvirilo je - malo pile.

-E, ovo stvarno nisam očekivala! – oduševljeno je uskliknula Iva. – Uskršnji Zeko ove je godine nadmašio samoga sebe.

Slična scena odigrala se i u domu prvašića Matka. Samo što se iz njegova okrugla jajeta, koje je Matka podsjećalo na loptu, nije izleglo pile, nego crvenouha kornjača. Njegova susjeda Martina dobila je jaje iz koje je njuškicu promolio maleni krokodil, a iz najveće i najneobičnije pisanice koju je Uskršnji Zec te godine dostavio radoznom Josipu, izlegao se, ni manje, ni više, već jedan veliki noj. Iako su djeca i njihovi roditelji u početku bili oduševljeni neočekivanim ljubimcima, uskoro su uskrsnuli problemčići. Ispostavilo se kako je ono Ivino umiljato pile zapravo pjetlić. I to ne bilo kakav, već vrlo revan pjetlić koji je, čim je spoznao kako divan glas ima, odlučio svake zore pjevom pozdravljati novi dan. A glas mu je bio toliko prodoran da bi pred svako svitanje probudio cijeli grad. Čim su otkrili otkud dolazi glasno kukurikanje, susjedi su počeli prosvjedovati ispred Ivine kuće tražeći od nje da se riješi pjetlića. Iako ga je silno zavoljela, i sama Iva znala je da bi njezinom malom pernatom prijatelju zacijelo bilo bolje na nekom drugom mjestu, primjerice u društvu drugih pilića. Matkova kornjača je, pak, izluđivala njegovu majku. Simpatična životinjica pojela joj je gotovo sve biljke u stanu. Kad je jednoga dana za večeru odlučila pojesti i mamin najdraži filodendron, koji je dobila od tate za desetu godišnjicu braka, Matku je postalo jasno da kornjača, radi svoje vlastite sigurnosti, mora otići.

Članovi Martinine obitelji bili su na rubu živaca jer su svog krokodila, u nedostatku močvare ili rijeke, morali smjestiti u kadu pa se oni sami više nisu imali gdje kupati. A Josipov noj zadavao glavobolje svakome tko bi im došao u goste. I to doslovno! Naime, velika bi ptica svakoga tko bi promolio glavu u njezin novi dom, svojim tupim kljunom iz sve snage kljucnula posred čela. Kad u blizini ne bi bilo gostiju, noj je ključao čak i ukućane.

-Ovo ovako više ne može dalje! – zaključila je jednog dana Martina dok su se ona i njezini prijatelji od svojih napornih kućnih ljubimaca skrivali u podrumu njezine zgrade. – Moramo pisati Uskršnjem Zecu i zamoliti ga da uzme natrag svoje neobične darove!

Kad je pročitao pismo koje su mu poslali Martina i njezini prijatelji, Zec je po prvi put u životu ostao bez teksta.

-Ma, o kakvim mi to životinjama oni pišu? – promrmljao je kad je malo došao k sebi. – Pa ja nikome nisam dostavio nikakve krokodile i pjetliće. Hm... Najbolje da odem do djece i na svoje oči vidim o čemu se radi.

I tako Zec krenu prema gradu. Putem se zaustavi u svratištu Kod tri jazavca da se malo okrjepi. Za jednim stolom ugleda Rodu. Izgledala je silno zabrinuto.

-Prijateljice draga, kakve brige te more? – upita je Zeko kad se pozdraviše.

-Ah, ne pitaj... – uzdahnu roda. – Pišu mi neke životinje da se iz jaja koje sam im dostavila još za Uskrs, do dana današnjega nisu izlegli mladunci. Evo, kokino pismo još je mokro od suza, krokodilka me nazvala prevaranticom, kornjača lopovom, a nojevi mi prijete tužbom.

Čim je to izgovorila, Zecu odmah posta jasno što se dogodilo. Veselo poskoči i usklikne:

Velika uskršnja zabuna – Slavica Trgovac Martan

-Rodo, pa ti i ja smo zamijenili svoje košare kad smo se ono sreli pred Uskrs i došli ovamo popiti sok!

-Kako to misliš? – još nije shvaćala roda.

-Ti si uzela moju košaru i životinjama si odnijela uskršnje pisanice, a ja sam uzeo tvoja jaja s mladuncima i podijelio ih djeci! – objasni Zec. – Evo, imam pismo u kojem mi se djeca žale da su im se iz pisanica izlegle razne životinje.

Sad i roda veselo poskoči.

-No, što čekamo? – uzviknu. – Hajdemo te mladunce odvesti njihovim kućama!

Tako je i bilo. Zec i Roda osobno su svako uskršnje mladunče odveli njegovim roditeljima, dok su djeci donijeli pisanice koje su im, još od Uskrsa, čuvali roditelji njihovih privremenih kućnih ljubimaca. Iako su im životinjice zadale gadne glavobolje, djeca su se teško rastala od njih. No, obećali su im da će ih redovito obilaziti u njihovim domovima.

-Jako smo vam zahvalni što ste nam pomogli razriješiti ovu zavrzlamu - rekao je Zec djeci u svoje i Rodino ime. – Sad konačno mogu odahnuti i roditelji, i njihovi mladunci, a i vi ste dobili svoje prave uskršnje darove.

-Imamo i mi jedan dar za tebe! – reče Matko i iza leđa izvadi prekrasnu šarenu košaru na kojoj je velikim, jasnim slovima pisalo: Vlasništvo Uskršnjeg Zeca.

-Ovo bi trebalo spriječiti buduće zabune - reče Iva i doda:

-Iako ne bismo imali ništa protiv da košaru zamijeniš s, primjerice, prodavačem čokoladnih pisanica!